

הנקבים, ומעלה משם רוח אחת אחרת שממנה עם אותה רוח שנקראת אסכר"ה, כפי שאמרנו. וזוהי לילי"ת, אם השדים.

וכשאותו אדם מעורר את הרוח האחרת שנקראת עסירט"א, אזי מתחברת עם אותו אדם, ונקשר עמה תמיד. ואז בכל ראש חדש וחדש מתעוררת אותה הרוח של מראה רע עם לילי"ת, ולפעמים נזוק מהם אותו אדם ויפל לארץ ולא יוכל לקום, או שימות. וכל זה גורם אותו מראה המראה שהוא מסתכל בה. שפמו שפראה גסות של רוח בלב, כך גם מרבה רוח רעה אליו. ולכן הכל עומד באותה התעוררות שלמטה.

זבחי שלמים עלי (משלי ז). בא וראה, שלמים לא באים על חוב, ולא על חטאת, אלא על שלום. מה זה שלמים? אלא שלמים משני צדדים, שלא נמצא מקטרג עליו. לא למעלה ולא למטה. מי הוא המקטרג? אלא אותו צד השמאל של יצר הרע, שימצא בשלום של הימין. ועל כן, זבחי שלמים עלי. (עלי דוקא, אותם זבחי שלמים עלי הם, כדי שלא ימצא מקטרג על העולם).

דבר אחר זבחי שלמים עלי - הרי אני בשלוח לגביך, להראות לך שלום. ומשום כך, היום שלמתי נדרי, לפתות את בני העולם תמיד. על כן יצאתי לקראתך וגו' שידעתי שאתה חסר לב, חסר טובה. לשחר פניך, להתחבר עמך בכל הרעות של העולם. ונאה לך להנות ולטעות אחת התשוקות של העולם הזה. ומדודרת אותו מדבר לדבר, ומרעה לרעה. וחרתי בין הספשים ושמרתי פניך, ואמצאך, וכבר מצאתי אותך כדי להתדבק בך.

לכה נרוה דדים עד הבקר. זהו

ממנא עם ההוא רוחא דאקרי אסכרא כדקאמרן. ודא איהו לילית אימא דשדין.

וכד ההוא בר נש אתער להאי רוחא אחרא דאקרי עסירט"א, כדין אתחבר עמיה דההוא בר נש, ואתקשר עמיה תדיר. וכדין בכל ריש ירחא וירחא, אתער ההוא רוחא, דחיזו בישא בהדה דלילית, ולזמנין דאתזק מנייהו ההוא בר נש, ויפול לארעא, ולא יכיל למיקם, או ימות. וכל דא גרים, ההוא חיזו דמראה, דאיהו מסתכל ביה. דהא כמה דאחזי גסותא דרוחא בלביה, הכי נמי אסגי רוחא בישא לגביה. ועל דא כלא קיימא בההוא אתערו דלתתא.

זבחי שלמים עלי. (משלי ז) תא חזי, שלמים לא אתיין על חובה, ולא על חטאת, אלא על שלום. מאי שלמים. אלא שלמים מתרין סטרין, דלא אשתכח מקטרגא עליה, לא לעילא, ולא לתתא. מאן איהו מקטרגא. אלא ההוא סטרא דשמאלא דיצר הרע, דישתכח בשלמא דימינא. ועל דא, זבחי שלמים עלי.

(ר"א עלי דייקא, ההוא זבחי שלמים עלי איהו בנין דלא אשתכח מקטרגא על עלמא).

דבר אחר זבחי שלמים עלי. הא אנא בשלוח לגבך, לאחזאה לך שלום. ובגין כך, היום שלמתי נדרי, לאפתאה בני עלמא תדיר. על כן יצאתי לקראתך וגו', דידענא דאנת חסר לבא, חסר טובה. לשחר פניך, לאתחברא בהדך בכל בישין דעלמא. ונאות לך לאהנאה, ולמטעי בתר תיאובתין דהאי עלמא. ודחי ליה ממלה למלה, ומביש לביש. אהדרנא באינון טפשאיין, ושחירנא פניך, ואמצאך, כבר אשפחנא לך לאתדבקא בך. לכה נרוה דודים עד הבקר, הדא הוא דכתיב,